

Історія Ірини Удовенко, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Сила добра та єдності»

Історія Ірини Удовенко – це ще одна історія жінки-волонтера. Вона народилась і все своє життя прожила в невеликому місті Слов'янську Донецької області. Її волонтерська діяльність невід'ємна від діяльності Благодійного фонду «Янголи Спасіння». Але на початку 2022 року вона і гадки не мала про це, а як і мільйони українців, просто жила, мріяла, будувала плани на майбутнє і працювала на деревопереробному підприємстві на посаді спеціаліста з нарахування заробітної плати.

Аж раптом...о 5 ранку, порушуючи такий солодкий ранішній сон, у її

квартирі настирливо задзвонив телефон. Телефонувала подруга з-за кордону: «Прокидайся! Чуєш? Війна!».

Той день для Ірини пройшов, як уві сні. Спогади спливають окремими епізодами, але єдина картинка не складається. Почали з'являтися нові інформаційні канали в соціальних мережах, які публікували невтішні новини. Ворог просувався і не було навіть надії, що його можливо зупинити. Так пройшов день, другий, третій. Маючи енергійну, стрімку вдачу, Ірина майже підскакувала на дивані і казала: «Потрібно щось робити! Чому ми сидимо?! Ми повинні допомагати подолати ворога!». Але ніхто не розумів, як це зробити, яку допомогу можливо надати.

А потім почали бомбити Волноваху. Сват сів у свій бус і сказав: «Напевне там є біженці». В той день він привіз перших шістьох людей і розташував у своєму домі. Далі донька Ірини виклала в соціальних мережах пост, що потрібні авто на

дизпаливі. На підприємстві, де на початок війни працювала Ірина, залишалось 3 тони дизпалива. «Хто готовий допомагати вивозити людей, завтра о 6:00 ранку збір на локації. Звичайно, це без оплати, але заправимо», – наголосив директор підприємства. І так все почалось. Вранці було перших 6 авто, готових до евакуації. Потім донька зателефонувала і сказала: «Мамо, ми вивозимо біженців з Волновахи. Ви з нами?». «Звичайно, звичайно я з вами!!! Що потрібно робити?» – відповіла Ірина.

Наступного дня Ірині вручили гроші, які зібрали небайдужі люди, і вона вирушила на закупівлю продуктів харчування. Людей потрібно кормити, а їжі майже немає. Їй довелось їздити по місту і шукати на оптових базах хоч якийсь провіант. Бази були пусті. Фури, що їхали до міста, зупиняли. Була заборона на проїзд. Але все ж таки, виявилось, що деякі бази щось ще мають і процес почався. Кожен день Ірина привозила крупи, макарони, овочі з місцевого ринку, м'ясні консерви з супермаркетів. З усього світу люди почали просто переказувати гроші на карту. А потім почали допомагати небайдужі підприємці. Везли навіть солодощі. Так проходив день – зранку на закупівлю, у другій половині дня Ірина допомагала на кухні готувати для біженців. Ввечері, стомлена до нестями, але задоволена, Ірина засинала і раділа, що навіть немає сил читати новини. Головне – допомогли, вивезли, нагодували.

Команда однодумців до складу якої увійшла й Ірина, створила штаб з евакуації. Вранці кожний отримував своє завдання і виконував впродовж дня. Людей вже везли автобусами, розселяли, де знаходили місця, а потім везли на потяги, щоб відправляти їх далі по Україні.

В один такий день у дворі зупинився автобус. З нього виходили втомлені, майже роздягнені люди, без валіз, без теплого одягу, в гумових шльопанцях на босу ногу. Це привезли людей з Ізюму. Слідом заїхав другий автобус, а до ночі повинен був прийти ще третій. Для такої кількості людей їжі не було. Почали нашвидкуруч готувати суп, бутерброди. Тихенько обговорювали те, що будуть робити. На завтра їжі не вистачить... Кілька жінок залишились на ніч, щоб нагодувати нову групу евакуйованих людей. А вранці місцеві жителі потяглися до штабу. Вони несли все, що могли дати – консервацію, картоплю, капусту, буряк, крупи, макарони, домашню тушонку, варення, компоти. Навіть в невеличких пакетиках цукор. Отже, їжа на сьогодні є!

А потім залишатися в місті стало неможливо. Розміщати штаб з евакуації потрібно було в більш безпечному місті. І Ірина разом із штабом евакуювалися до Дніпра. І через деякий час було зареєстровано Благодійний Фонд «Янголи спасіння», де вона наразі працює і завжди каже: «Я не робила нічого особливого. Ми просто допомагали людям!»